

Gebed zonder eind

Met dit verhaal begin ik deze verhalenbundel, omdat ik na mijn eerste bundel 'het trauma dat daten heet' het terechte commentaar kreeg dat ik de lezers in het ongewisse had gelaten over het gesprek met Thomas dat een week later zou volgen. Niet alleen ben ik dat de lezers verschuldigd, maar dit vervolg dient ook om Thomas uit het kwaad daglicht te halen.

Lang geleden, toen Thomas mij tegenkwam op het terras bij het station waar ik wachtte op de trein, raakten we in gesprek en maakte ik kennis met een voor mij bijzondere man. Daar op dat terras overviel hem een gevoel dat hij al jaren niet meer had gekend. Omdat ik toen niets wist van zijn gehuwde staat volgde ik onbevungen mijn gevoel voor hem. Er ontstond een tijdlang een onstuimige relatie. Een relatie waarin we gelukkig waren met elkaar. Het werd een relatie waarin geestelijke intimiteit centraal stond. Een relatie waarin ik me gewaardeerd en geliefd voelde. Een relatie waarin mijn ziekte Multiple Sclerose totaal geen rol speelde. Thomas was zo anders dan die vreemde, verwarde mannen van de voorheen bezochte datingsite. Thomas was intelligent, volwassen, ondernemend, maatschappelijk geëngageerd en liefdevol. We waren oprecht geïnteresseerd in elkaars leven en in elkaars gevoel. Thomas was een warme man die me met de juiste humor kon laten lachen. Zonder veel poeha maakten we van ieder moment van ons samen zijn een feestje. En was Thomas voor enkele dagen voor een zakenreis naar het buitenland, dan overbrugden we de afstand door intensief met elkaar te mailen en te telefoneren. Zo hiel-

den we onze verbondenheid in stand. Over samenwonen of trouwen spraken we nooit. Daar was de relatie sowieso te pril voor.

Thomas had al meerdere malen zijn officiële huwelijkse staat bespreekbaar willen maken, maar het juiste moment was er telkens niet voor geweest. En net nu Thomas zich had voorgenomen, na veel slapeloze nachten, mij dit over drie dagen te vertellen, trof ik hem aan in een restaurantje waar ik zat te dineren met mijn dochter. Daar in dat restaurantje zat Thomas. Met zijn vrouw! Net drie dagen te vroeg. Het toeval was hem voor geweest. Tijdens de uren in het bewuste restaurantje hielden Thomas en ik noodgedwongen een farce van onbekend zijn voor elkaar in stand. We zouden de week erna elkaar treffen zodat Thomas zijn uitleg kon geven. Het werd een verdrietig gesprek. Maar zonder verwijtende woorden. Wel vloeiden er aan beide kanten tranen. Maar ondanks dat ik na zijn uitleg veel begrip voor zijn situatie had, ondanks zijn schuldgevoel en ondanks dat ik hem geloofde dat hem dit overkomen was, en ondanks dat we nog stapelgek op elkaar waren, besloten we er toch een punt achter te zetten. Hoe pijnlijk en moeilijk dit ook was. Zouden we onze relatie hier niet beëindigen, dan zou ik toch het gevoel houden een maîtresse te zijn. Een schrale troost voor mij blijft dat Thomas niet bewust op zoek was naar een vriendin. Dat hij verliefd werd, mede door gebrek aan saamhorigheid en ware geestelijke intimiteit in zijn huwelijk, was haast een kwestie van tijd. Dat hun huwelijk al jaren niks meer voorstelde bleek niet alleen uit ...